

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Davida Hipšra a soudců Tomáše Foltase a Lenky Krupíčkové v právní věci žalobkyně: **GRUND a. s.**, se sídlem Kalná Voda 5, Mladé Buky, zastoupená Mgr. Pavlem Kroupou, advokátem se sídlem Dominikánské náměstí 656/2, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo průmyslu a obchodu**, se sídlem Na Františku 32, Praha 1, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 14. 2. 2024, č. j. 14 A 134/2023-39,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Rozhodnutím ministra průmyslu a obchodu ze dne 14. 7. 2023, č. j. MPO 50180/23/61100/01000 (dále též „napadené rozhodnutí“) žalovaný odmítl pro opožděnost námitky žalobkyně proti opatření žalovaného ze dne 5. 4. 2023, č. j. MPO 13809/23/61100/61150, MIPOX042ZNSA (dále též „opatření ze dne 5. 4. 2023“), o krácení dotace podle § 14e zákona č. 218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech a o změně některých souvisejících předpisů, ve znění pozdějších předpisů (dále též „rozpočtová pravidla“).

[2] Žalovaný opatřením o krácení dotace ze dne 27. 1. 2023, č. j. MPO 13809/23/61100/61150 (dále též „opatření ze dne 27. 1. 2023“), rozhodl o krácení dotace ve výši 100 %. Vůči tomuto rozhodnutí podala žalobkyně dne 8. 2. 2023 námitky. Žalovaný následně shledal, že krácení dotace je sice důvodné, avšak z hlediska odůvodnění nepřesné, a proto sdělením ze dne 5. 4. 2023 (dále též „sdělení ze dne 5. 4. 2023“ nebo „sdělení o bezpředmětnosti“) označil opatření ze dne 27. 1. 2023 za bezpředmětné. Zároveň

upozornil žalobkyni, že obdrží nové oznámení o krácení, ve vztahu k němuž poběží nová lhůta pro podání námitek. Téhož dne (tedy 5. 4. 2023) žalovaný vydal shora označené opatření. V něm znovu rozhodl o krácení dotace ve stejném rozsahu. Proti opatření ze dne 5. 4. 2023 žalobkyně podala námitky dne 5. 5. 2023.

II.

[3] Žalobkyně podala proti napadenému rozhodnutí žalobu u Městského soudu v Praze (dále též „městský soud“), který ji v záhlaví uvedeným rozsudkem výrokem I. zamítl v rozsahu, v němž brojila proti rozhodnutí ministra průmyslu a obchodu ze dne 14. 7. 2023, č. j. MPO 50180/23/61100/01000. Výrokem II. žalobu v rozsahu, v němž brojila proti sdělení žalovaného ze dne 5. 4. 2023, č. j. 13809/23/61100/61150, MIPOX042ZN4M, (tedy proti sdělení o bezpředmětnosti) odmítl.

[4] Podotkl, že byt mají rozpočtová pravidla relativně samostatnou úpravu, soudní judikatura dovodila, že na opatření podle § 14e rozpočtových pravidel se hledí jako na správní rozhodnutí ve smyslu správního řádu. Na námitky se proto hledí jako na řádný opravný prostředek. Nepřisvědčil námitkám žalobkyně, že ji žalovaný svým postupem uvedl v omyl, a proto nepodala námitky včas. Žalobkyně byla žalovaným jasně a jednoznačně informována o tom, že bude vydáno nové opatření a poběží nová patnáctidenní lhůta pro podání námitek. Součástí nově vydaného opatření ze dne 5. 4. 2023 bylo nejen poučení o možnosti podat námitky, ale i poučení o následku, pokud budou podány opožděně. Žalobkyně tedy věděla o konkrétním procesním postupu žalovaného, včetně skutečnosti, že jí poběží nová lhůta k podání námitek. Z uvedeného důvodu nemohly obstát argumenty, že byla uvedena v omyl, či že se jedná o porušení zásady přístupu správního orgánu ve smyslu § 4 správního řádu.

[5] Městský soud nepřisvědčil ani tvrzení, že námitky podané proti opatření ze dne 27. 1. 2023, byly dostatečné i ve vztahu k druhému opatření ze dne 5. 4. 2023. Jakkoliv žalovaný považoval opatření ze dne 27. 1. 2023 za bezpředmětné, Městský soud v Praze v jiném řízení v rozsudku ze dne 24. 1. 2024, č. j. 14 A 135/2023-37 nařídil žalovanému rozhodnout o uvedených námitkách (vůči opatření ze dne 27. 1. 2023) žalobkyně do 15 dnů. Městský soud považoval za zásadní, že tyto námitky směřovaly pouze do opatření ze dne 27. 1. 2023. Bylo na žalobkyni, aby námitky proti opatření ze dne 5. 4. 2023 podala včas.

[6] Nepřisvědčil ani námitce, že žalobkyně byla uvedena v omyl tím, že obě opatření mají shodné číslo jednací (taktéž dopis o bezpředmětnosti), popřípadě tím, že byly doručovány s minimálním časovým odstupem. V kontextu vzniklé situace se nemohlo jednat o omyl, neboť opatření ze dne 5. 4. 2023 i sdělení o bezpředmětnosti mají vyjma čísla jednacího jedinečné (odlišné) doplňkové identifikátory. Navíc dopis o bezpředmětnosti výslovně stanovil, že opatření ze dne 27. 1. 2023 je bezpředmětné a bude vydáno nové opatření. Žalobkyně si tak měla být vědoma, že bude vydáno opatření nové a bude plynout nová lhůta pro podání námitek. Odmítnutí opožděně uplatněných námitek je důsledkem procesní pasivity žalobkyně.

[7] Městský soud uzavřel, že se nemohl zabývat žalobními námitkami týkajícími se krácení dotace. V případě rozhodnutí o zamítnutí odvolání (či námitek) pro opožděnost nebo nepřipustnost se odvolací orgán věcně nezabývá podaným odvoláním, posuzuje pouze

pokračování

jeho včasnost nebo přípustnost. Těmito skutečnostmi je vymezen i rozsah následného soudního přezkumu. Důvody pro odmítnutí námitek pro opožděnost proto obstojí.

[8] K návrhu na zrušení sdělení o bezpředmětnosti ze dne 5. 4. 2023 městský soud uvedl, že aniž by hodnotil, zda se skutečně jedná o rozhodnutí ve smyslu § 65 s. ř. s., žalobkyně zjevně nedodržela lhůtu k podání žaloby. Podle § 72 odst. 1 s. ř. s. lze žalobu podat do dvou měsíců poté, kdy rozhodnutí bylo žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení nebo jiným zákonem stanoveným způsobem, nestanoví-li zvláštní zákon lhůtu jinou. Sdělení bylo žalobkyni doručeno dne 6. 4. 2023 a žalobkyně žalobu podala až dne 28. 8. 2023, tedy zjevně po lhůtě stanovené v § 72 odst. 1 s. ř. s.

III.

[9] Proti rozsudku městského soudu podala žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále též „s. ř. s.“). Rozsudek městského soudu považovala za nezákonný, neboť městský soud nesprávně posoudil právní otázky a nezabýval se základním právním posouzením, které bylo pro rozhodnutí nezbytné. Napadený rozsudek považovala rovněž za nedostatečně odůvodněný, a proto nepřezkoumatelný.

[10] Namítala, že se městský soud nezabýval základní námitkou směřující do nezákonnosti a nicotnosti sdělení o bezpředmětnosti. Výslovně uvedl, že povahu sdělení nehodnotil, neboť žaloba proti němu byla podána opožděně. V uvedeném stěžovatelka spatřovala naprosté nepochopení žalobní argumentace, neboť v žalobě namítala, že sdělení vůbec nemohlo být vydáno a nemohlo vyvolat žádné právní následky. Až po zodpovězení této otázky mohl městský soud posoudit, zda mohl žalovaný vydat v pořadí druhé opatření o krácení dotace, proti němuž mohly být podány nové námitky. Setrvala na názoru, že opatření vydané žalovaným podle §14e rozpočtových pravidel není ničím neregulovaný úkon správního orgánu, nýbrž musí naplňovat alespoň minimální požadavky individuálního správního aktu (mj. platnost a závaznost). Žalovaný nemůže jen na základě svého uvážení bez dalšího měnit, zrušit či jinak zasahovat do existence takového opatření. Žalovaný se proto dopustil vážného porušení pravidel procesního postupu správního orgánu, pokud formou sdělení o bezpředmětnosti zrušil, anuloval či jinak zneplatnil první opatření a místo něj vydal opatření druhé, v němž mění meritorní důvody rozhodnutí o krácení dotace. Šlo o zcela svévolný postup žalovaného. Právní povaha takového paaktu nemohla být stěžovatelce objektivně seznatelná, a ta se proti němu nemohla ani účinně bránit. Právní klasifikaci uvedeného sdělení provedl žalovaný až v rozhodnutí o prvních námitkách s tím, že se mělo jednat o přezkum. I přesto by však takové rozhodnutí bylo nicotné, neboť přezkumnému rozhodnutí je příslušný u rozhodnutí ústředního správního úřadu pouze ministr. Pokud soud zjistí, že rozhodnutí trpí takovými vadami, které vyvolávají jeho nicotnost, vysloví tuto nicotnost i bez návrhu (§ 76 odst. 2 soudního řádu správního). Nemohlo proto obstát ani odmítnutí pro opožděnost ve vztahu k části žaloby směřující proti sdělení o bezpředmětnosti.

[11] Stěžovatelka rovněž brojila proti úvaze městského soudu o tom, že rozpočtová pravidla jsou předpisem *sui generis*. Princip procesní efektivity nemůže převážet nad zásadou legality výkonu veřejné moci. Zdůraznila, že principy činnosti správního orgánu slouží

zejména adresátům působení veřejné správy. Nezákonný a svévolný postup žalovaného byl stěžovatelce objektivně nejasný a zároveň je jí kladen k tíži, mj. tím, že se již rok neúspěšně snaží domoci meritorního přezkumu své věci, resp. svých řádně a včas podaných námitek.

[12] Postup žalovaného v souvislosti se sdělením o bezpředmětnosti a druhým opatřením o krácení dotace v ní vyvolal očekávání, že celý proces bude trvat minimálně několik dní. Ačkoli byla úspěšná s nečinností žalobou v řízení o námitkách proti prvnímu opatření ze dne 27. 1. 2023, nyní namítané vady se tím nijak nevyřešily. Navrhla, aby Nejvyšší správní soud postupoval v souladu s § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s., a spolu s rozsudkem městského soudu zrušil též rozhodnutí o druhých námitkách, druhé opatření o krácení dotace ze dne 5. 4. 2023 i sdělení o bezpředmětnosti.

IV.

[13] Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnil se závěry městského soudu, stručně se vyjádřil ke kasačním námitkám, setrval na svých dosavadních závěrech a v podrobnostech odkázal své vyjádření k žalobě. Veškerá tvrzení prezentovaná stěžovatelkou v žalobě byla městským soudem dostatečně a řádně vypořádána, přičemž právě proto se jeví kasační stížnost nedůvodná. S ohledem na uvedené navrhl zamítnutí kasační stížnosti.

[14] V replice k vyjádření žalovaného stěžovatelka uvedla, že nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku spatřuje v tom, že se městský soud nezabýval povahou sdělení o bezpředmětnosti a tím, zda bylo způsobilé vyvolat právní účinky, které mu přisuzuje odpůrce, tj. zrušení prvního opatření. V důsledku toho trpí stejnou vadou i navazující řetězec úkonů. Městský soud přehlédl, že namítaná nicotnost sdělení o bezpředmětnosti má přímý vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Námitkou nicotnosti se proto měl Městský soud v Praze zabývat v rámci přezkumu rozhodnutí ministra o druhých námitkách.

V.

[15] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[16] Kasační stížnost není důvodná.

[17] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval namítanou nepřezkoumatelností napadeného rozsudku spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí. Pouze je-li napadený rozsudek přezkoumatelný, může Nejvyšší správní soud přistoupit k věcnému hodnocení uplatněných námitek. Podle ustálené judikatury platí, že má-li být soudní rozhodnutí přezkoumatelné, musí z něj být patrné, jaký skutkový stav vzal správní soud za rozhodný, jak uvažil o pro věc zásadních a podstatných skutečnostech, resp. jakým způsobem postupoval při posuzování rozhodných skutečností, proč považuje právní závěry účastníků řízení za nesprávné a z jakých důvodů považuje pro věc zásadní argumentaci účastníků řízení za lichou (viz nálezy Ústavního soudu ze dne 20. 6. 1995, sp. zn. III. ÚS 84/94, ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, a ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06 nebo rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003-130, č. 244/2004 Sb. NSS,

pokračování

ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003-52, ze dne 1. 6. 2005, č. j. 2 Azs 391/2004-62, a ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008-75). Tato kritéria napadený rozsudek splňuje, neboť je z jeho odůvodnění zcela zřejmé, jakými úvahami byl při posouzení věci v rozsahu žalobních bodů městský soud veden a k jakému závěru na jejich základě dospěl. Argumentace městského soudu je řádně a logicky odůvodněna, přičemž tyto závěry mají oporu jak ve správním spise, tak v platné právní úpravě. Nadto je třeba dodat, že stěžovatelka k námitce nepřezkoumatelnosti rozsudku téměř nic konkrétního neuváděla (jednalo se *de facto* spíše o námitky směřující do zákonnosti napadeného rozsudku). Polemizovala s odůvodněním napadeného rozsudku. Není úkolem soudu, aby kasační argumenty sám dotvářel či vyhledával, neboť by tím plnil funkci stěžovatelčina advokáta a porušil by princip rovnosti účastníků řízení.

[18] Nejvyšší správní soud připomíná, že nepřezkoumatelnost není projevem nenaplněné subjektivní představy stěžovatelky o tom, jak by měl být rozsudek odůvodněn, ale objektivní překážkou, která kasačnímu soudu znemožňuje přezkoumat napadené rozhodnutí (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2017, č. j. 3 Azs 69/2016-24, ze dne 27. 9. 2017, č. j. 4 As 146/2017-35). Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012-45, či ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016-64). Námitka nepřezkoumatelnosti je nedůvodná.

[19] Podle § 14e odst. 1 rozpočtových pravidel *poskytovatel nemusí vyplatit dotaci nebo její část, domnívá-li se důvodně, že její příjemce v přímé souvislosti s ní porušil povinnosti stanovené právním předpisem nebo nedodržel účel dotace nebo podmínky, za kterých byla dotace poskytnuta; je-li stanoven nižší odvod za porušení rozpočtové kázně podle § 14 odst. 5, výše nevyplacené části dotace musí být stanovena v rámci částek vypočítaných podle § 14 odst. 5. Přitom v rámci procentního rozmezí přihlédne poskytovatel k závažnosti porušení a jeho vlivu na dodržení účelu dotace. Nevyplatit dotaci nebo její část nelze při nedodržení povinnosti podle § 14 odst. 4 písm. j).*

[20] Podle § 14e odst. 2 rozpočtových pravidel *poskytovatel o opatření podle odstavce 1 bez zbytečného odkladu vhodným způsobem informuje příjemce. Příjemce může do 15 dnů ode dne, kdy tuto informaci obdržel, podat poskytovateli proti tomuto opatření námitky. O námitkách rozhoduje ten, kdo stojí v čele poskytovatele.*

[21] Podle § 14e odst. 3 rozpočtových pravidel *se v rozhodnutí o námitkách rozhodne o tom, zda opatření poskytovatele bylo plně oprávněné, částečně oprávněné nebo zda oprávněné nebylo. Proti rozhodnutí o námitkách se nelze odvolat.*

[22] Lze konstatovat, že ačkoli rozsudek městského soudu stojí na posouzení včasnosti (ať již včasnosti žaloby proti sdělení z 5. 4. 2023 o bezpředmětnosti nebo včasnosti námitek proti druhému opatření o krácení dotace z téhož dne), stěžovatelka v kasační stížnosti upírá pozornost k věcné stránce případu (k rozsahu krácení dotace) či k okolnostem, proč dle jejího mínění měl městský soud odhlédnout od úvah o včasnosti a zabývat se žalobou věcně. Zdůrazňovala nestandardní procesní postup žalovaného, kterým byl do věci vnesen zmatek. Při přezkumu rozhodnutí, kterým byly shledány námitky či žaloba opožděné, je však třeba se prvotně zaměřit na to, zda tento základní výchozí předpoklad obстоjí. Pokud tomu tak

je, nemá již správní soud při přezkumu správního rozhodnutí procesní prostor zabývat se meritem věci. Teprve pokud správní soud shledá, že žaloba byla podána v zákonné lhůtě, může se případně (vedle dalšího) zabývat povahou sdělení o bezpředmětnosti z 5. 4. 2023.

[23] Městský soud nepochybil, pokud žalobu proti napadenému rozhodnutí zamítl. Nelze přisvědčit námitce stěžovatelky, že byla uvedena v omyl, pokud jí bylo doručeno sdělení o bezpředmětnosti, v němž se uvádí, že opatření ze dne 27. 1. 2023 má považovat z administrativních důvodů za bezpředmětné. Současně v něm byla informována, že bude vydáno rozhodnutí nové, poběží nová lhůta k podání námitek. Vzápětí (několik minut poté) jí bylo zasláno avizované nové rozhodnutí, v němž byla poučena o právu podat námítky, včetně následku při opožděnosti podaných námitek. Z uvedeného postupu se jednoznačně podává, že stěžovatelka byla informována o postupu žalovaného a o možnosti podat nové námítky, které by navazovaly na nové (odlišné) odůvodnění krácení dotace. Obsah sdělení o bezpředmětnosti i opatření ze dne 5. 4. 2023 byly srozumitelné a zcela jasné. Nové opatření ze dne 5. 4. 2023 bylo opatřeno doplňkovým identifikátorem, který jej vizuálně od předchozího odlišil. Proto nemohlo být zaměnitelné s opatřením původním. Stěžovatelka si mohla být vědoma, že bude vydáno nové opatření a rovněž vědoma nové lhůty pro podání námitek. Neobstojí proto argumenty stěžovatelky, že byla uvedena v omyl či že se jedná o porušení zásady přístupu správního orgánu ve smyslu § 4 správního řádu. Stěžovatelka rovněž netvrdila, že by jí v podání včasných námitek proti druhému opatření bránila jakákoliv překážka. Bylo pouze na ní, aby námítky podala včas, a vymezila se proti nově vydanému opatření. Jestliže námítky včas neuplatnila, rozhodl ministr správně, pokud je odmítl pro opožděnost.

[24] Městský soud správně poukázal na to, že dotační řízení, oproti jiným právním řízením, předpokládá vyšší míru flexibility včetně určité neformálnosti komunikace mezi správními orgány a příjemci dotací. Odkaz městského soudu na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 9. 2008, č. j. 1 As 30/2008-49, není nepřiléhavý. Byť se jednalo o jinou skutkovou situaci, posuzoval soud povinnost správních orgánů zabývat se věcí svědomitě a odpovědně za použití nejvhodnějších prostředků, které vedou ke správnému vyřízení věci, bez zbytečného zatěžování uživatelů veřejné správy.

[25] Znovu je třeba zopakovat, že žaloba v části mířící proti sdělení o bezpředmětnosti z 5. 4. 2023 byla podána po uplynutí lhůty k případnému podání žaloby proti tomuto aktu. Podle § 72 odst. 1 s. ř. s. lze žalobu podat do dvou měsíců poté, kdy rozhodnutí (zpochybňovaný akt) bylo žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení nebo jiným zákonem stanoveným způsobem, nestanoví-li zvláštní zákon lhůtu jinou. Sdělení bylo stěžovateli doručeno dne 6. 4. 2023, jak vyplývá z obsahu spisového materiálu. Nyní projednávanou žalobu však žalobkyně (stěžovatelka) podala až 28. 8. 2023, tedy zjevně po lhůtě stanovené v § 72 odst. 1 s. ř. s. Městský soud proto správně přestal na úvaze o opožděnosti žaloby v této části a podrobněji se nezabýval povahou tohoto aktu, včetně případných úvah o jeho nicotnosti. Skutečnost, že správní soud vyslovuje případnou nicotnost správního rozhodnutí i bez návrhu (§76 odst. 2 s. ř. s.), neznamená, že tak může (musí) činit i v situaci, kdy došlo k marnému uplynutí lhůty k podání žaloby. Nejvyšší správní soud v usnesení rozšířeného senátu ze dne 12. 3. 2013, č. j. 7 As 100/2010-65, konstatoval, že se na nicotný správní akt sice hledí jako na neexistující a zdánlivý, avšak otázka jeho nicotnosti je právě předmětem soudního přezkumu a soud tak může po posouzení obsahu napadeného rozhodnutí vyslovit jeho nicotnost až ve výroku rozsudku,

pokračování

kterým se řízení podle § 65 a násl. s. ř. s. končí. Soud se může zabývat právní kvalitou rozhodnutí samotného, tzn. i otázkou jeho případné nicotnosti, teprve poté, jsou-li splněny procesní podmínky pro přijetí žaloby a je-li žaloba přípustná.

[26] Nejvyššímu správnímu soudu je z úřední činnosti známo, že poté, kdy městský soud vyhověl rozsudkem ze dne 24. 1. 2024, sp. zn. 14 A 135/2023, žalobě na ochranu proti nečinnosti, spočívající v absenci rozhodnutí o v pořadí prvních námítkách (tj. proti opatření z 27. 1. 2023), kdy nebylo lze za ono rozhodnutí považovat sdělení o bezpředmětnosti, žalovaný rozhodl o námítkách rozhodnutím z 7. 2. 2024. V následném soudním řízení proti naposledy uvedenému rozhodnutí byla stěžovatelka procesně úspěšná (rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 28. 5. 2024, č. j. 11 A 25/2024-43), rozhodnutí ze 7. 2. 2024 bylo zrušeno a věc byla žalovanému vrácena k dalšímu řízení. Tyto souvislosti však nic nemění na tom, že předmět nyní projednávané věci byl jiný (rozhodnutí o opožděnosti námitek proti druhému sdělení o krácení dotace z 5. 4. 2024, resp. sdělení o bezpředmětnosti z téhož dne). Městský soud musel v první řadě uvážit o včasnosti těchto námitek, resp. o včasnosti žaloby proti sdělení o bezpředmětnosti, což také učinil. Nelze, s poukazem na potřebu zasadit rozhodné skutečnosti do širšího věcného kontextu, rezignovat na základní procesní předpoklady vedení řízení před správním soudem či vyslovit právní názory k souvislostem, pokud podaná žaloba nedává takovému postupu procesní prostor.

[27] Na základě výše uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

[28] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1, větu první, s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., dle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatelka v soudním řízení úspěch neměla, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému v řízení nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 19. listopadu 2024

David Hipšr
předseda senátu